

Szólásszabadság

Diurnus eljutott a Cs-betűig és fölháborodott. Végh Antal most megjelent *Ölbeülni? Dorombolni?* című, Galilei Discorsijának mintájára önmagával beszélgető párbeszédes álinterjúkötetének egyik részlete kamaszkos dühvel tépázza Csoóri Sándor babérjait. Diurnus itt háborodott föl és tartja bűnnek az olvasott gyűlölködést.

Ha előbb olvas és csak azután ír, megtudhatta volna: Végh Antalnak nemcsak Csoórral akad baja, hanem szinte mindenkivel. Keserű szájjal végigdühöngi a magyar ábécét Ablonczy Lászlótól Zelk Zoltánig. Véghtől ki-ki megkapja a magaét: Antall József és Göncz Árpád, Balaskó Jenő és Eörsi István, E. Fehér Pál és Osztovcics Levente. Apemantusi haraggal végigfröcsköli a mai közéletet és kulturális világot. Kiosztja az egyes pártok bizonyítványát, intőt visz haza Véghtől Csoórin kívül Csurka, Kupa Mihály, Mezei András, Vas István. Végh új könyve valóságos szitok-telefonkönyv. Szabó Dezső haragvó indulatával végigostorozza a mai és tegnapi irodalmat. Rangsorol, besorol, ítélik. Kikapnak tőle ismert politikusok. A miniszterek sem viszik el szárazon.

Igaza van Végh Antalnak?

Van igaza is.

Téved Végh Antal?

Sokat téved, mert durcásan indulatos és sértetten nekikese-redett.

Joga van-e Végh Antalnak a tévedéshez?

Elidegeníthetetlen joga. Különösen, hogy saját pénze bánja. Ötvenezer példányban szerzői kiadásként jelentette meg kétszáz oldalas dührohamát.

Diurnus lovagiasan Csoóri védelmére kél, akinek becsét nem csorbítja a mégoly szélsőséges ellenvélemény. A költőnek nincs szüksége Diurnus védelmére. Nagyobb szüksége van azonban a szólásszabadságnak. Végh Antal saját véleményét harsogja körültekintés nélkül, megfontolás nélkül, jó csomó helyen igaztalanul.

Véghet nem szeretni: lehet.

Véghgel vitázni: szabad.

Letorkollni: illetlenség.

Elhallgatni: bűn.

A szabad véleménynyilvánítás joga ugyanis nemcsak azokat illeti meg, akik nekünk tetszőt állítanak.

M. G. P.